

Phần 17

Chương 41

Ra Măt

Thời gian này, dường như sống giống người tưng tưng, không cho Tuấn Anh có thời gian nao núng, cứ tìm cách gì quy t, thì thôi. Câu nói “hà vô n chí, phúc bất trùng lai” thì chắc sai chút nào.

Còn thì, cô vẫn phát hiện ra khuôn mặt mình là người hàng ngày luôn kể chuyện mình - Linh An. Chắc phải choáng váng, sắp thì cô lập tức đi tìm vị thế khác. Đó chính là người nhà của Vũ Uy. Hình như cô có mặt trong buổi họp gia đình hàng tuần sắp tới.

Vũ Uy là thù trong giặc ngoài có lẽ.

Trong khi Tuấn Anh khá lo lắng và hồi hộp, người của Vũ Uy hoàn toàn dường như, chắc cô đã m ba câu, bỏ rơi cô đang suy nghĩ quá nhiều, tất nhiên có thời gian nên rèn luyện tinh thần “nghe tại n, x tại kia”. Nhưng cô vẫn muốn có sự chú ý, nên anh nói sự qua v dòng họ danh gia vọng tộc. Anh nghĩ mình m t lát r i tóm tắt sự kiện, Tuấn Anh chỉ m chú ý nghe.

Nôm na là dòng tộc có công đức cây gia phả, bao gồm nhiều chi họ lớn nhỏ. Trong đó có những chi họ quan trọng và thế lực nhất, nằm trong tay người tài sản khổng lồ. Tuy vì kinh doanh giữa các thành viên này có lợi, nhưng hàng năm m m t ph n l i như vậy nên v cho “nhà chính”. Nên vì sự thịnh vượng lập nghiệp đều do “nhà chính” cung cấp, là mặt trong nhà ông chủ chốt. Nên nhiên, đây là bí mật, người ngoài không ai hay biết về mối quan hệ chằng chéo này.

- “Nhà chính”? - Tuấn Anh hỏi.

- Chính là những người mang huyết thống chính tông mà em từng gặp biết thì Mùa Hè.

Tuấn Anh mỉm cười suy nghĩ, gia tộc này quả thật lớn mạnh, giàu nứt vách nứt th, thế nào mà họ có thể nắm tay che chở khi mình còn anh và dì Tnh Yên phải chịu đựng. Nhưng hình như gây khó khăn cho cô đó chính là chuyện d n h tr bàn tay.

Dường như hiểu được cô đang nghĩ gì, anh vuốt mặt cô một cái, mỉm cười nói:

- Đừng lo! Dù trời sắp thì cũng có anh đây.

Phải rồi, chắc chắn có anh bên cạnh, dù trời sắp cơn bão không sao.

n ngày hôm nay, Tuấn Anh chọn mua một bộ váy màu trắng nhã nhặn và kín đáo, cùng Vũ Uy đi đi thị trường Mùa Hè. Khi bước vào phòng khách, đã có nhiều người chờ sẵn ở đó, tất nhiên ông, phòng trưởng em.

Nhưng người đàn ông cao lớn, nhún nhún trong bộ quần áo chỉnh tề, bên cạnh là những người phụ nữ trẻ tuổi, còn các cô bé và cậu bé vẫn tụ tập tụ họp, một mình vô cùng khôi ngô sáng sủa, ra dáng con nhà quý tộc. Tuy nhiên, giọng nói trầm trầm nên lạnh tanh khi thấy cô và anh bước vào.

Silence và im lặng bắt đầu ngay từ khi nhìn thấy ta cùng thính. Và, hình ảnh nhìn thấy sự tương tác của hai người mới thì hoàn toàn là không khí. Thị thính, cô cảm nhận được những tia nhìn lãnh cảm và cái nhìn chế nhạo khinh thị thính. Rõ ràng, anh và cô không hề chào đón tôi đây.

Trên thái độ ác cảm đó, Vũ Uy vẫn thản nhiên đặt tay cô ngồi trên sofa, ngồi xuống và tán gẫu như không có gì. Tuấn Anh còn khá bối rối nên chỉ biết đứng nhìn trong khi những ánh mắt xung quanh ngày càng khó chịu. Đúng là con hoang! Không biết làm gì phép tắc là gì cả.

Một giọng nói vang lên thu hút toàn bộ sự chú ý. Tuấn Anh hướng về phía phát ra tiếng nói, thấy một người đàn bà đã đứng trước mặt cô, còn đôi môi tô son đỏ chót. Ánh mắt và thái độ của bà ta khi nhìn Vũ Uy lộ rõ sự khinh ghét, hằn học.

- Mẹ, thế nào đáng mặt con gái khinh miệt. Nào, uống nước đi.

Thêm một giọng nói khác chen vào. Người này tuy có vẻ đẹp nhưng Vũ Uy nhìn xét về tính cách thì thua xa, thậm chí khá thô lỗ trong sự khinh miệt người này. Chỉ có một điều tin trên người khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp chút. Hình ảnh của bà ta thật đáng khinh khinh khi nhìn Vũ Uy. Bà ta nhìn lý và nhảm nhí một người không thể thất bại mãi.

- Thế thì không hiểu vì sao Kiện Vũ nghi ngờ mà cái gì con hoang lại vào nhà. Người con cái nhà gia thế mà bị con đàn bà mặt xanh mặt đỏ quê mùa mê hồn, sinh ra thì nghĩ rằng lại còn giao cho người cho nó.

Có vẻ như bà ta chia sẻ một phần nào đó về việc này. Tuấn Anh trong lòng vô cùng giận dữ trước những lời phẫn nộ như vậy chia sẻ cách cư xử sao cho phải. Cô nhìn sang Vũ Uy, thấy anh vẫn đứng đó không có ý chia sẻ gì, đành cố gắng nén nhịn. Tuy nhiên, "cây muông mà gió thổi thì đổ".

Chưa kịp mà, lần này bà ta chuyển hướng sang kích Tuấn Anh, khoe môi màu đỏ chót như một chiếc khăn lên buồng lái ác ý.

- Mẹ, kia có phải là con gái họ họ mà Qu Chi nhận không? Thế thì không sao, cô đã đi bao nhiêu lần ông vì cái váy ngoài non trẻ thế này.

- Mẹ thì nghe con hoang và mẹ thì là con gái hàng, quỳ nhiên “ngủ thì ngủ, mất thì mất”. Rồi xin ông ơi! - Gã thanh niên cũng góp vui theo mẹ hàng, nghe thì sẽ soi Tu Anh thì trên xuồng đi mất cách l l u.

Hai mẹ con nhà kia thay nhau kể tung nghe thì hàng, thì nghe c c i trong phòng rồi lên ch gì u, mẹ ánh mắt d n v phía Tu Anh. Nghe thì lâu cô v n ch nghe tâm thì l i d nghe c a thiên h , nghe thì là i v i lo i nghe i ác kh u thì này. Có ch nghe ch là s b t mãi l n thì t v nghe. Thì thì khó có thể tin, nghe nghe thì xu thì hi n trong b i c nh xa hoa, qu n áo là l t ph nghe phiu, s ch bong không ch u n i m t h t b i, m t v t nhàu nh l i có thể c x thì u tôn tr nghe và b t l ch s n v y.

Bây giờ, V Uy mẹ thì b t u có nghe thì nh, ch n gì n là ung dung rút trà vào tách rồi a cho Tu Anh. Sau đó anh l y tay vụ thì nh hai u lông mày ang nhíu ch t c a cô m t cách thân m t, d u dàng nói.

- Nghe b c mình n a, anh mẹ thì nh n c thông tin Nha Trang nghe thì ta ang rao bán m t khu resort khá h p d n. Mẹ anh s mua nó thì nghe em, nghe nghe lúc tâm tr nghe không t t, thì nh tho nghe anh a em n ó nghe d nghe, nghe ý không?

Cô ngây nghe thì nhìn anh, phát hi n ra trong l i nói có n ý sâu xa, tuy ch a rõ nh nghe c nghe ph i h p, m m c i g t u.

Ch thì b t r nghe, thì nghe c c i xông xao gi ây t nhiên nghe nghe b t. Cô li c m t v phía mẹ con mẹ nghe l i nhanh n c kia, phát hi n ra m t h ã b i n s c.

Úng lúc y, mẹ thì nghe thì àn ông tr c ngo i t tu n b c t i nghe i xu nghe v trí i di n v i V Uy, g nghe m t ôi ba ph n gi nghe tên thanh niên kia. Ông ta m m c i nh ã nh n, gi nghe i u m m m nghe c u hòa.

- V và con trai ta không hi u chuy n, ta thay m t h xin l i hai a. Uy, n m t nghe i chú này, nghe b nghe nhé.

- V V n Sang, tôi không hi u chú nói gì h t. Nãy gi ngoài vài thì nghe vo ve, còn có thì nghe nào khác sao? V y thì chú nên gi nghe i n d n d p n i này s ch s m t chút, xin l i tôi há có ích gì, b nghe tôi không t t n m c y âu. - V Uy tho i mái d a l nghe vào thành gh , v t chéo chân, c t gi nghe h h nghe mang theo thì nghe c c i kh y.

- Mà y nghe có quá áng!

- Chính! Im ngay! - V V n Sang ngay l p t c l n thì nghe n t a con trai nghe ngh ch.

- Nghe ba thì y y nó ang khinh thì nghe chúng ta! - V V n Chính gân c cãi.

B P!

- V y, n u v ta ng ra xin l i, c u s b qua ch ? - Ông ta nhìn ng i àn bà nãy gi ng ch t tr n m t ch , tr m gi ng g i. - Lã Qu Mai, bà còn ng ó làm gì?

Lã Qu Mai nghe th y ch ng g i tên mình thì gi t b n, v t tin kiêu c ng hoàn toàn bi n m t d ng. Bà ta ch m ch p b c n c nh ch ng, khó kh n l m m i phát ra âm thanh n ng nh c.

- Tôi... xin l i. Lúc nãy tôi ã quá l i.

B u không khí b nh n chìm trong s c ng th ng, t t c b n h u nín th ch i ph n ng c a V Uy. Anh thu v đáng v khinh kh nh, gi ng anh nh thép.

- Nghe cho rõ ây. Tôi bi t m y ng i r t ch ng m t tôi, không sao, tôi c ng v y. Nh ng n u không ch u n i thì c vi c bi n ra ch khác, ng cái mi ng h i cái thân. Gi tâm tr ng tôi không tho i mái, m i ra ngoài h t cho tôi.

V y là h l n l t kéo nhau ra kh i phòng v i b m t ph n n nh ng ph i c tìm ch , không gian tr nên d ch u thoáng ãng h n h n. Khi ch còn hai ng i, tr c cái nhìn y khâm ph c c a cô, anh n n c i n a mi ng quen thu c.

- Sao? Th y “ch ng” em oai không?

Cô gi tay b t ngón cái ánh tách, v m t hi n rõ dòng ch “anh là s m t”. Có th khi n nh ng k “coi tr i b ng vung” kia không cam tâm mà khu t ph c, h n là ph i b n l nh c nào.

- Có i u, hình nh không ph i ai c ng bi t chuy n anh ang n m trong tay “ i m y u” c a h .

- T t nhiên, n u l ra thì m y k ng u còn âu là th di n n a.

Sau ó, cô c bi t Lã Qu Mai chính là ch ru t c a Lã Qu Chi. Còn ng i àn ông tên V V n Sang là em h c a V Ki n V n, ng th i là m t trong s nh ng k ngày x a t ng bài xích m anh và ãi T nh Yên nên mâu thu n gi a anh và ông ta không ph i ch trong m t s m m t chi u.

- Nói v y, ba anh c ng có quy n có th . T i sao anh l i nói ông y b dòng h chi ph i?

- Anh c ng r t th c m c, nh ng ch a bao gi tìm th y câu tr l i.

Anh tr m m c, áy m t trôi n i nh t nhòa. Cô d a vào vai anh, xi t ch t bàn tay anh ang an trong tay mình. C ng h n thu nh , khi anh ch là m t c u bé ngây ngô ang s ng trong tình yêu th ng, sau ó ph i i ãi n v i nh ng cái nhìn khinh r , nh ng l i mi t th và s gh l nh t chính nh ng ng i mang cùng huy t th ng... Anh ã tr i qua c m giác nh th nào?

Ngồi yên ông này luôn biết cách dùng sự dịu dàng của anh làm cho cô say mê, không thể ngừng yêu anh.

- Ông mới phải nghe hàng sau bên ly rượu, ông bà mới phải nghe hàng sau bên hôn. Anh xem, em còn có thể rời xa anh được? - Cô vẫn cố gắng nói, pha thêm chút bông đùa như muốn che giấu sự thất vọng, nhưng cuối cùng vẫn mang tai.

- Vậy thì anh sẽ không bao giờ uống với ai quá bên ly rượu, ngoài em, và tích cực hôn em như hôn anh... a...

Giống một trái cây ngày càng sắp lịm, đôi mắt màu hổ phách yếu ớt hơn khi cô tan chảy. Tiếp theo là một hôn kiêu Pháp nóng cháy, cô nghe con tim mình như nhót không ngừng. Phút chốc, cô đã ánh rọi trí nhớ.

Ánh nhìn trong bóng tối ngày càng có tiếng gõ cửa vang lên, nhưng khi nghe tiếng bên ngoài thì kiên nhẫn, lên tiếng thông báo thì dừng bước, anh và cô mỉm cười nhìn nhau. Anh mỉm cười, ngắm nghía khuôn mặt xinh đẹp như thiên lý ngón tay bôi bột lem trên khóe môi Tú Anh. Cô cố gắng lau sạch dấu vết của hôn nồng nàn vẫn in trên môi anh, đôi mắt tràn ngập hạnh phúc.

Anh cầm tay cô mỉm cười ngoài, theo người giúp việc tiến phòng. Trên giường, cô sẽ nhận được một chỉ tiết.

- Uy, này anh như con dì D H ng, có phải là...

- Đúng rồi, trẻ con này dì Tú Anh tên là D H ng.

Tú Anh nhìn ra ngoài khuôn viên sân tràn ngập, bất giác cảm thấy tìm kiếm. Nhưng không thể ngờ rằng anh say mê, chết đi ban đêm mới phát hiện thấy một lòng người. Chúng ta chỉ sợ và cố gắng nắm giữ những gì mình có trong tay.

D h ng - loài hoa màu tím tím, ch khỏe hàng tháng khi ngày đã tàn.

Loài hoa trùng tên với dì Tú Anh. Tại sao lại không gọi là chuông chuông chuông chuông? Ai đã em lòng say mê hàng hoa này? Đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên, hay là...

Trong căn phòng rộng rãi, sự sang trọng và quý phái toát lên từ mọi chi tiết, sàn lát đá bóng và chi tiết dát vàng kim hoàng tía mang những thông điệp thân mật, bắt mắt từ Tú Anh hiện giờ theo phong cách của Pháp.

Chiếc bàn dài dát kim loại sáng viền chân to vững chắc cho gần hai chục người ngồi, cùng với dãy ghế trang trí để toát lên sự kiêu hãnh của bà chủ nhà. Trên bàn trang trí những bình hoa lan trắng và hồng, khảm

màu s m c x p thành hình b t m t t trong nh ng ly th y tinh cao, bên c nh b bát a s trắng men sáng bóng là b dao n a b ng b c.

Ánh ền vàng d u nh m t l p voan m ng, ph lên m i v t m t v lãg m n, a dàng, m cúng.

Th ng sau kho ng m i phút, món n m i c mang ra, ó c ng là kho ng th i gian thông th trò chuy n. Tham gia m t b a t i c ki u Pháp có ngh a là tham d vào m t câu chuy n dài ch ng hai ti ng ng h v i nhi u ch ng nh . Nh ng ly vang b t u rút ra nh món khai v không th thi u, khi n câu chuy n thêm ph n m à.

Trong lúc ng t ngâg tr c s xa hoa khi m i t chân qua ng ng c a, Tu Anh ch t b t g p m t g ng m t quen thu c gi a nh ng con ng i xa l . Cô không th nh m l n c, ó chính là ba cô - Ph m Tùng. Ông c ng ã nhìn th y cô, bên môi n n c i hi n hòa. Nh ng cô ch có th cúi th p u l phép chào h i sau m t thoáng gi t mình.

Khi ng i vào bàn ch i, cô em th c m c ra h i V Uy, anh bèn gi i thích ngay cho cô hi u, âm l ng ch cô nghe th y.

- Không nh ng th , ba em còn là m t trong n m ng i quy n l c ng t ây. Ng i k bên c nh ông y chính là ba nhân v t l n còn l i: Nguy n Liêm Minh, Ngô ông Tr ch, D ng Gia Hoàng. H nh c và phát tri n s nghi p n c ngoài, nh ng d p quan tr ng m i tr v .

Tu Anh kín áo nhìn v phía n m ng i àn ông ng i v trí quan tr ng nh t, mang phong thái ng b uy nghi, khí ch t t a r ng nh ng m i ng i m t v y, trong u càng hi n lên nhi u câu h i.

- T i sao nh ng ng i ó l i mang h khác?

- B i vì ph n trong “nhà chính” ng nhiên ph i k t hôn v i ng i ngoài. Nh ng ng i àn ông y c sàng l c r t k càng, th ng là ng i có tài nh ng gia c nh bình dân, không có t d ng võ. “Nhà chính” l p ra kh c ràng bu c h , có th coi là ngu n “tài tr ” ban u. M c ích gia t ng nhân tài ph c v cho gia t c, ng th i y lùi nguy c chi m o t tài s n. ôi khi, “nhà chính” còn s d ng m t s th o n i v i nh ng ng i “con r ” không yên ph n, bí m t nhúng tay làm h iêu ng r i l i ra tay giúp , khi n h không nh ng n v t ch t, mà còn n ân ngh a.

ây là m t trong nh ng thông tin m t mà anh i u tra ra c.

Nhìn vào món khai v là súp n m truffle n i ti ng mang m phong cách Pháp v a c t t i tr c m t, mùi th m ng y ánh vào kh u giác khi n bao t c a Tu Anh h i có ph n ng, nh ng cô v n không h m t t p trung vào câu chuy n.

- Em hi u r i. Th o nào mà h có th k t n p bao nhiêu ng i tài nh ng v n có th thao túng h .

-úng v y, dù b n ng i àn ông kia r t có th c l c, nh ng h v n trung thành d i cái bóng c a “nhà chính”.

- y! - Cô ch t nh ra v n quan tr ng. - Nói nh v y, không ph i em và anh có quan h h hàng dây m r má v i nhau ?

- Em yên tâm. - Anh kh b t c i. - Dây m c a em còn lâu m i ng trúng r má c a anh. N u có quan h h hàng gi a chúng ta thì ã là tám i tr c r i, xa l c xa l . Nhi u ng i có quan h nh chúng ta c ng ã k t hôn v i nhau, th m chí đồng h còn r t tác thành nh ng tr ng h p nh v y. Có khi n u h bi t em là con gái c a Ph m Tùng, bi t âu l i ép anh c i em ngay ngày mai y ch .

Câu ùa c a anh khi n cô b t giác m m c i, nh ng lòng l i d y sóng. Cô bi t anh nói v y tránh cho cô lo l ng. Th c ch t, làm sao có chuy n d dàng nh v y c.

Ch a k n vi c cô c ng là m t a con ngoài giá thú. N u h bi t thân ph n c a cô, li u v th c a ba có b nh h ng? C cho là h không dám coi th ng ông, thì nh t nh s ng n c n anh và cô n cùng. Anh ang là cái gai trong m t h , n u anh k t hôn v i cô, ng ngh a v i vi c n m trong tay m t ph n c a Hoàn D ng, th l c càng hùng m nh. Li u h s yên ?

Vì v y, ch ng thà cô h ng ch u s dè b u c ng không mu n anh b ám h i thêm l n n a. Cô quét m t m t l t qua t ng ng i ng i ây, k lang sói nào ã t ng mu n l y m ng anh khi x a?

Ch m rãi húp m t thìa súp nh , ch t l ng c s t mang v m à, béo ng y v a tan vào v giác, u l i còn l u h ng v c tr ng c a n m truffle khi n Tu Anh bình n l i tâm tr ng. Sau ó, cô d ng m t chút, làm ra v v n t p trung vào món n, nh gi ng nói.

- Các cu c hôn nhân ây b s p t hoàn toàn sao? Nh ng em c m th y h chung s ng v i nhau khá hòa thu n.

V Uy c ng làm ng tác t ng t , v a thông th n m súp v a nói chuy n.

- Có th h cam ch u ã quen, ho c tr ng h p sau khi chung s ng m i n y sinh tình c m không ph i là hi m. H n n a, gia t c c m k vì c ly hôn nên ch n ng i hôn ph i r t c n th n và kh t khe, th m chí còn xem t vi c n duyên k t h p. Nghe có v hoang ng nh ng th c s thì t tr c t i nay ch a có v ly hôn nào x y ra c . Ho c gi ...

Nói n ây, anh kh nh ch khóe môi, m a mai.

- Ho c gi , h âm th m can thi p, m nh tay và tri t .

Cô biết, anh đang ám chỉ vì cậu cảm thấy anh và dì Thanh Yên. Và nên nhân tiện thì có thể là cô. Món súp thì đúng như tôi thấy rõ, cô nhận phẩm trưng bày ở rìa lối sang chỗ khác.

- Anh và Quyên có hẹn do hẹn sao ?

Cô nhận thấy rõ, anh tiện tay cầm Quyên theo một cách rất kỳ lạ khi cô đứng ở ngoài không yên. Đúng như vậy, có cảm giác chua xót nhưng tôi không cách nào để nói.

- Không, anh và Quyên là bạn bè khá thân thiết, nên vì nhau trước khi hẹn biết, nhưng vì gia đình cô yêu cầu nên họ không hẹn. Chỉ có vậy, anh lo lắng sợ hãi vì sợ Quyên sẽ phớt lờ anh, nên cố gắng tránh không cho họ tiện tay quá thân mật. Không phải sợ cùng như con người xưa quy tắc này là một điều may mắn vì Quyên, anh chỉ sợ lo lắng cô có thể cảm thấy cho bạn thân thôi.

Nhưng Quyên, giờ anh mang theo chút hoài niệm, hoặc có lẽ do cô quá nhạy cảm. Nhưng cô biết, anh đã từng có tình cảm với cô ấy, không nên nghĩ như vậy. Dù sao cô cũng đã bên anh lâu rồi, một sự thói quen dần hình thành nên cô không có gì.

Ranh giờ yêu và thích rất nhiều, nhưng cách chỉ là một bạn bè.

Nhưng cô không trả lời và mọi chuyện không bị phanh phui, biết đâu vị trí của cô mãi mãi là bạn sau. Và có thể, nên một lúc nào đó anh sẽ thêm một bạn quy tắc như Quyên.

Thật là, cô biết suy nghĩ lung tung rồi. Nhưng nghĩ thì ngày xưa anh từng quan tâm, cảm thấy và bảo Quyên ra sao, thì chỉ còn khi cô tận mắt nhìn, cô biết...

Không phải nghĩ, mà là tận tâm, có chút cảm...

Món chính sẽ mang lên, món thịt bò phi lê chín mềm có màu nâu đỏ trưng bày ngay ngắn trên đĩa, trên bề mặt rắc ít sốt hành làm nóng, xung quanh bài trí hành tây, ớt xanh, nấm, cà tím, bông cải xanh sẽ thái lát và cắt theo một cách cụ thể, nghệ thuật. Là một món ăn đẹp mắt và ngon miệng, khi ăn giác nhận thấy giác. Tuy Anh cảm thấy và nên chuyên tâm xử lý thì thành công thì ngon, nhưng không hiểu sao mãi vẫn chưa đạt được. Vì Ủy quyền và bạn bè của anh cho cô, nhưng món thịt sẽ cắt nhỏ rồi nghiền và nấu. Cô cũng không khách sáo, lấy dĩa cầm một miếng rồi bỏ vào miệng.

- Anh nghĩ về Quyên rồi sao ?

Câu này cô nói thì nghe nên âm vực rất thấp, như thể chỉ là sự cảm thấy hai cánh môi. Vì vậy mà không hiểu sao anh vẫn nghe thấy, kín đáo nắm tay cô đang đứng ở bàn.

- Quyên là một cô gái tốt, có thể một lúc nào đó anh sẽ yêu cô thật sự. Có lẽ nếu anh tin cuộc sống luôn có sự sắp đặt riêng của nó. Bà nằm bên cô, anh chầm chậm thêm một bước quy tắc. Cho đến khi nhìn ra em, dù hình như nàng khi nằm chờ đợi lâu như thế, nhưng anh đã bước về phía em, một chút do dự chần chừ nhưng không có.

A... Anh có thể cảm nhận ý nghĩa của cô?

Mình thì tụt lùi trong những bước đi trên nên nghĩ thế. Sao có thể thế chứ? Đáng lẽ phải là vững chắc và mạnh mẽ mà chứ.

Tu Anh len lén nhìn sang người đàn ông ngồi đối diện thì thấy người bên cạnh mình, gương mặt nhìn nghiêng sang thì thấy tóc mơn mơn vô cùng lộng lẫy. Chỉ có lẽ nếu vành tai anh hơi, còn bàn tay để ngón bàn đã lồng vào tay cô, đan vào nhau chặt chẽ.

Cô phải cố gắng nhai những miếng thịt mà không hề rơi, thành ra miệng hơi cay cay, men rượu càng làm cho cổ họng nóng bỏng. Cô cố gắng nuốt trôi miếng suy nghĩ về những chuyện đã qua. Rồi rằng hình như, người trong lòng anh chỉ có duy nhất một mình cô.

- Tu Anh, cô quen V Uy chưa bao lâu rồi?

Giọng nói tông cao của phần chần chừ cảm giác sung sướng của Tu Anh khi nhìn cô ngồi xuống, theo phần xương rút khỏi tay V Uy, nhưng anh vẫn không có ý định buông.

Cô khựng lại sang anh rồi nhìn về phía Lã Qu Chi, người chần chừ, lên giây cốt tinh thần.

- Cháu và anh quen biết đã hơn nửa năm, nhưng chính thức qua lại mới gần đây. - Cô thành thật trả lời.

- Vậy nghĩa là cô qua lại với Uy trong thời gian của ta vẫn quen với Thúc Quyên?

Ý thức của Tu Anh của Lã Qu Chi đã rõ ràng, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, người nói chuyện phiếm, ánh mắt dõi theo phía Tu Anh dò xét.

- Không phải, trong thời gian anh quen Quyên, cháu và anh chỉ là bạn bè thu thân túy. - Cô siết chặt lòng bàn tay, bình tĩnh đáp.

- Bạn bè thu thân túy? - Lã Qu Chi hỏi thêm một câu. - Bạn bè thì nào mà hai đứa chia tay xong cô đã nhẩy vào ngay như thế? Thậm chí thiếp học đã nghỉ học rồi, lý do là vì cô có phải không? Nghe nói cô còn là bạn thân của Thúc Quyên, cái này có gì là “cần cù béo cò” chứ, cô biết chứ?

- , thì ra là thế? Có phải chính của bạn thân chứ, thì là vô liêm sỉ.

Lã Qu Mai ng i g n y gi v th t lên kinh ng c, quay qua thì th m v i quý bà bên c nh mình. Thì ra, bà ta k chuy n b m t m t phòng khách cho em gái bi t, khích bác thêm vài câu Lã Qu Chi ra m t l y l i th di n cho mình. Dù sao Lã Qu Chi c ng là thành viên c a “nhà chính”, trên danh ngh a là m k c a V Uy, t t ph i kiêng n vài ph n. Sau ó, ti ng xì x m r lên gián o n b a n, kèm theo là nh ng cái nhìn ác c m dành cho Tu Anh, th t úng v i k ho ch c a bà ta.

Tr c l i bu c t i c a hai ng i àn bà kia, Tu Anh không có ý nh bi n h cho b n thân. Dù m i chuy n x y ra là ngoài ý mu n, nh ng vì c cô chen vào gi a anh và Quyên khi n Quyên m t i m i nhân duyên và ra i, ó là s th t không th ch i cãi. Cô bi t cái giá ph i tr khi có c tình yêu này, và cô ch p nh n nó, k c nh ng l i xúc ph m nhân cách.

Tuy cô có th ch u ng, nh ng ng i àn ông bên c nh cô không th nh n nh n thêm n a. V Uy p bàn m t cái r m, v t đ ng trên bàn l p t c n y lên r i l c l theo ch n ng, không khí r i vào s im l ng tuy t i.

Th t không th tin n i! Chi c bàn làm b ng g cao c p, ru t c m t tr m ph n tr m nên r t n ng, trên bàn còn ng bao nhiêu v t. Th mà V Uy ch p tay m t cái ã làm nó rung l c nh v y, s c m nh này khi n nh ng con ng i ãy tr n m t há m m, tim t ng ch ng ng p.

- Chính tôi ã theo u i cô y. Ý ki n?

V Uy lên ti ng, gi ng tr m n mà rõ ràng, y uy l c. G ng m t anh hi n gi r t gi ng ang mu n ánh ng i, ánh m t s c nh l i ki m o m t vòng. T t nhiên, t t c u bi t v quá kh “huy hoàng” c a anh nên không ai mu n dây d a vào làm gì. H lén nhìn n m v ng i v trí ch ch t, có v c ng không mu n can thi p.

- C u... c u... hành ng nh v y là có ý gì? C u ng làm ra nh ng vì c m t m t dòng h n a! - Lã Qu Chi tuy m t ã tái xanh tái mét nh ng v n a s di n, ánh li u ng b t đ y, quy t ch ng i n cùng.

V Uy ch m rãi ng lên khi n nh ng ng i xung quanh gi t mình nín th . Anh cao ng o nhìn xu ng Lã Qu Chi nh nhìn con ong cái ki n, v m t không gi u s khinh b .

- “Nh ng vì c m t m t dòng h .” Không n m trong ph m vi quan tâm c a tôi. Th nên, t ng ng m m m hay tôi b t mi ng, ch n i!

- Gi a ban ngày ban m t mà c u dám e d a tôi? - Lã Qu Chi run c ng i mà v n c t v c ng r n. - C u dám mang cái thói giang h v nhà này ? Th t không coi ai ra gì n a! Ki n V n! Anh nói gì i ch !

Bà ta quay sang nhìn ông nhìn vị trí chôn nhân của cô, mà chú ý cô nhìn ông và V. Khi nhìn V. Ông cười thay, ông ta vẫn đang dùng bữa, coi chuyện trọng tâm không khí.

- Khi nhìn V! - Lã Qu Chi đứng trước cô gái.

- Trông ánh còn tránh mặt ông. - V. Khi nhìn V. Thậm chí không nhìn lên, thao tác như ông và đi ra ngoài. - Cô ít lời. Ông nhìn ông!

Mặc dù Lã Qu Chi gần gũi gan, nhưng ông nhìn quy định của cô này đã nói với bà, bà ta chỉ còn có thể nuốt cô mà ông nhìn ông, hình ảnh cô mờ nhạt.

- Uy, con cô nhìn ông nhìn ông. Ông hành động mạnh mẽ với cô. - Sau đó, ông xoa tay xoa xoa vài cái vải lụa rồi nói. - Mời cô tiếp tục đi.

Chỉ nhân đã không có ý không muốn chuyện bé xé ra to thì khách khách hàng hành như một cho qua chuyện sao.

- Xin kiêu! - V. Uy buông một câu ngắn gọn, rồi kéo Tu Anh rời khỏi bàn tiệc. Lúc bước ra khỏi phòng, cô ngỡ ngàng nhìn lại, thấy Phạm Tùng kín đáo nháy mắt và giơ ngón cái với cô, chuyện ông của khuôn mặt ông dường như nói: Cứ ta cứ đi!

Trong lòng mình, cô cười dùng hình ảnh: Ba, tất nhiên rồi!

Chương 42

Quá trưa, ánh mặt trời lấp lánh sau những tầng mây xanh ngắt lên vòm lá, tiếng cười đùa nghiêng đổ xuống bãi cỏ và bãi hoa, khi nhìn khu vườn mình trong tiếng cười đùa.

Tu Anh đứng trước cô nhìn ông nhìn ông khóm dứa, cảm thấy không thể thêm nữa trước nét mặt trẻ măng của ông nhìn ông bên cô.

- Ông mặt mày chau nua. Chỉ là một vài lời nói thôi, em không ý đâu. - Cô vẫn tay xoa nhào vào ông rãnh giũa hai uông mày của V. Uy.

- Nhìn ông ý. - Anh thu nua kéo cô vào lòng. - Tu, thì thôi cho em quá!

Cô lắc đầu. Cô không cảm thấy mình thì thôi chút nào, vì vòng tay này vẫn luôn dịu dàng như thế. Yên trong lòng anh một lúc, cô ngẩng lên, chớp mắt nhìn anh cười.

- M i l n tâm tr ng không t t, anh th ng n ây à?

- Anh c ng không rõ...

Ch là chân anh t ng tìm n n i này.

- Em có i u này th c m c t lâu r i. Uy, m y khóm hoa d h ng này là anh tr ng ph i không?

- Em nói hoa nào c ?

- ây! - Cô ch vào vô s nh ng bông hoa màu tr ng bé li ti. - Nó chính là hoa d h ng.

- D h ng...

Anh ng n ng i nhìn t ng khóm cây i m hoa tr ng mu t tr c m t, nh vô vàn ngôi sao nh c cài trên n n lá xanh, hài hòa và êm m t.

- Uy, anh sao th ?

Ánh m t anh tr v trên g ng m t ch i c a cô, gi ng h i chùng xu ng mang theo ni m b n kho n khôn t .

- Là... ba anh. Ông y tr ng chúng, t lâu r i.

Là V Ki n V n ?

Tu Anh hình dung n ng i àn ông ng tu i v i ng nét gi ng V Uy t i hai ph n ba, nh t là s c ng cấp hi n hi n qua ph n góc c nh trên g ng m t. Cô ch a tí p xúc nhi u v i ông, ch v n v n có hai l n. L n u tiên n t ng không sâu m y, l n này có c m giác h n m t chút, và cô không h th y ông áng ghét nh anh v n nói.

Con ng i cô là v y. Dù cho có nghe l i qua ti ng l i, ca ng i c ng c mà chê trách c ng th , cô không b nh h ng nhi u. B n thân cô ngh , không nên ánh giá ai ó khi ch a t ng g p h . M i ng i là m i cá th tách bi t, suy ngh nông sâu nào ai oán nh. Ngay c khi V Uy th ng không vui khi nh c n ng i cha c a mình, nh ng hành ng c a ông trong quá kh ã hình thành m t lo i ác c m n sâu vào suy ngh , khi n anh không nh n ra m t góc nào ó, anh v n quan tâm n ông. Ch là anh ch a nh n ra mà thôi.

Nói gì thì nói, ông y là ng i g n g i nh t v i anh v m i m t. Là cha là m , tr phi m t i ý th c và lý trí, còn n u ã là con ng i, b t c ai c ng th ng con mình c . Cô tin là v y. Bi t âu, gi a cha con anh có nút th t ch a c tháo g . H l i mang s n trong mình s c ch p và s đi n c h u c a àn ông nên ch ng ai ch u m l i.

Hôm nay, cô càng tin vào tr c giác c a mình. B i v a này, tr c bao nhiêu ng i, V Ki n V n ã âm th m ng v phía anh. Ngh i ngh l i, n u nh

ông y không “dung túng” cho con trai, làm sao nh ng ng i h hàng kia d dàng ch u khu t ph c anh nh v y.

- Có th nào không... tình c m c a ông y i v i đi là th t. - Tu Anh b t u g i m . N u úng nh cô ngh , cô mu n giúp anh c i thi n m i quan h gi a cha con h . Mà nút th t ây chính là đi T nh Yên.

Anh im l ng. Nh ng nhìn vào m t anh, cô b t c m t vài s bi n i l ng l . M t chút b t ng , m t chút hoài nghi và m t chút do d . Cu i cùng, anh v n ph nh.

- Không th nào có chuy n ó. M t ng i àn ông sao có th ng i ph n mình yêu ch u ng au kh n m c ph i ra i trong tuy t v ng? Ông ta ch a m t l n có ý nh tìm đi y!

- Em l i ngh m i ng i có m t cách yêu c a riêng h . - Cô c g ng nói thêm ôi l i. - Ch ng ph i anh ã nói không ph i s ng trong môi tr ng này c ng là m t may m n i v i Quyên ? Bi t âu ông y c ng ngh nh v y.

- Em ng so sánh anh v i ông ta! T i sao em l i lôi Quyên vào ây? V a nãy anh ã nói v i em h t n c h t cái r i, em v n còn b ng chuy n tr c ây anh i v i cô y th nào sao?

- Anh nói em b ng? - Cô ng ngàng, l i nói c a anh b t u kh i lên s t ái trong cô. - Anh ngh em lòng d h p hời nh th ?

- V y t i sao em c nh c n cô y? Gi ng nh là ang nh c nh anh t ng có l i v i em v y.

- Em không có ý ó. Là anh quá nh y c m, suy b ng ta ra b ng ng i.

T i sao câu chuy n l i b ngo t sang chi u h ng x u i th này?

- Ý em là anh t suy đi n? - Nét m t V Uy hi n rõ s kìm ch . - c, c cho r ng anh “suy b ng ta ra b ng ng i”, là anh nh y c m. V y không ph i em c ng ang t suy đi n sao? Em ch d a vào tên m t loài hoa mà cho r ng mình hi u ông ta ? Em g p ông ta c m y l n mà ã bênh ông y ch m ch p nh v y?

- Em không bênh ông y, em ch tin vào tr c giác c a em. Anh v n luôn cho r ng ông y không t t, nh ng có khi nào anh ng trên l p tr ng c a ông y mà suy xét ch a?

- ! T x a n nay anh ch ng h quan tâm ông ta ngh gì, anh ch bi t ông ta ã h i m anh, h i đi anh. Em ng áp t cái g i là tr c giác c a em lên anh.

- Em áp t anh bao gi ? - Cô c m th y l ng ng c ang ph i ch u m t lu ng khí nén, vô cùng khó ch u. - Anh c luôn c ch p nh v y, gi cái suy ngh c h u không thay i. Tr c ây c ng chính vì anh nh th nên m i khi n chúng ta m t n m n m, khi n m i ng i cùng au kh . Anh còn ch a rút ra bài h c?

Thâm tâm Tu Anh rớt mu n ch m d t cu c kh u chi n này, nh ng ch ng bi t vì lý do gì l i th t ra ngoài mi ng v n luôn i tr c m t b c, càng nói càng không ki m soát c.

- V y mà em nói em không b ng? - Anh h l nh. - úng, anh hi u l m em, nh ng em c ng âu ph nh n. Tuy nhiên ó không ph i là lý do, cái anh không thích em là vì ngoài m t em luôn t ra m nh m d ng d ng, nh ng trong lòng cái gì c ng gi u nh m i. Chính vì em nh v y m i khi n anh hi u l m em, khi n m i ng i xung quanh em m t m i, c ng khi n chính b n thân em r i vào tr ng thái u u t do chính mình t o nên. Dù anh luôn nhìn m t mà oán lòng ng i, nh ng oán c em ang ngh gì còn khi n anh au u g p v n l n b n ng i kia.

Làn gió mang theo h i n ng ban tr a th i qua, rõ ràng không l nh l m, l i khi n Tu Anh ông c ng. Nh ng i u anh nói hoàn toàn úng, s th t c phô bày quá tr n tr i nh v y, t anh, khi n cô càng thêm cay ng.

- Yêu em khi n anh m t m i v y sao?

V Uy gi t mình. i di n tr c hàng mi r c p xu ng, ôi m t cô bình th ng ã ôm bao n i bu n, nay l i càng bu n h n, anh gi n b n thân ã m t bình t nh, nói ra nh ng l i làm t n th ng cô. Anh v i vàng ôm cô vào lòng, nói r ng anh r th i h n.

- Anh... anh xin l i. Anh không nên nói nh v y.

Th y cô v n gi thái h h ng, trong lòng anh có ph n ho ng s , v i vĩa ghé sát môi cô. Anh hy v ng n hôn có th g g c ph n nào, sau ó s l i th y v m t ng h ng c a cô nh m i khi. Th nh ng cô không h có ph n ng mà anh trông i, t nh y anh ra r i l nh nh t nói.

- Em v . - Và cô xoay b c th t nhanh tr c s h th ng l n ng ngàng c a anh.

T t nhiên, ng i àn ông b b l i phía sau ng hình ngay t c kh c, m t m t lúc m i l y l i h n vĩa, v i vàng u i theo cô.

- Anh a em v .

- Không c n, em t v .

- Nh ng...

Cô t ng t quay ngo t l i, l nh lũng nhìn anh, l nh lũng tuyên b .

- Em không nói l n hai. Anh không c theo em n a, em mu n yên t nh.

Th là ng i àn ông ang b l i nói c a ng i yêu âm trùng tim ti p t c ng n ng , nhìn nàng kiên nh quay l ng mà không bi t ph i làm th nào. Nh l i th i gian theo u i, m i l n cô “h chi u th ”, anh c ng ng chôn chân m t ch nh bậy gì .

Nói một cách thẳng thắn, Vũ Uy không có kinh nghiệm dành riêng yêu. Chỉ duy nhất anh biết đó là lời khuyên của khách hàng ngày đêm kinh nghiệm: Trong tự nhiên, bất cứ gì càng nào càng ưu tiên khu vực phía trên. Phần lớn là người có vú cao cấp, người thiên sinh thiên bẩm vận hóa hình. Tuy nhiên, thiên tạo làm cho các người trẻ tuổi, nghĩa là giàu tình cảm, yêu, yêu và đi vào lòng. Lúc nàng giận dỗi, anh chắc ôm nàng vào lòng, rót vào tai nàng một vài lời ngọt ngào, người hôn nàng thắm thít. Một bó nàng sẵn sàng chết vì anh.

Nhà lập kế hoạch hoa tay múa chân, miệng lưỡi ong a và tính ba hoa chích chòe của anh, anh muốn nói. Nhưng vận dụng công nghệ này khá hiệu quả. Mọi người yên giận dỗi, anh chắc chắn công thức “ôm - rót mật - hôn”, quả nhiên Yên lặng vui vẻ trở lại, thắm chí đáng bực tức nhất là.

Trước đây anh càng dùng “công thức” này với Tú Anh, tuy thành công nhất thì những người khác là có hiệu quả. Vậy mà lần này, “công thức” đã thất bại còn người thì vận vô tình bực tức. Thì làm sao? Bây giờ mà cậu tên đó thì thắm thít, có khi còn dâng cho người ta cái “thả nước cá”...

Anh ôm bụng tức, tự nguyện nhận trách nhiệm.

Nói thì nói vậy, anh người thiên không Tú Anh ra vận một mình mà chọn cách xử lý mưu thu, lơ lơ bám gót nàng tận lúc về dinh. Thút thít là cái miệng hời cái thân.

“Chỉ tranh luận” của hai người bất luận.

Lần này, người thiên Tú Anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Rõ ràng cô có ý tứ, anh lại suy diễn méo mó, nói quàng nói xiên một lúc, chuyện này chuyện kia thành ra cãi nhau. Bản thân cô biết, con người ta giận quá mất khôn, cô càng không kiểm soát được. Nhưng anh đâu cần phải nói huých to tra nhảu vậy, cô thì biết mình ra sao, tất xử lý thế nào. Nhưng nhất là...

“... oán cảm giác gì còn khi n anh au u g p v n l n b n người kia.”

Câu nói ý cợt vụng về trong miệng cô, nhưng một cảm giác hình như châu mày của anh. Tú Anh nhìn trên gương mặt người, cô khi n anh au u và một mình n vậy? Cô cũng nghĩ gì của anh và cô có mối liên hệ một thì t, người ta thì nghĩ là thế giao cách cảm gì, nên anh luôn oán cảm như người cô suy nghĩ, gì thì ta n lòng cho cô ngay tức thì. Thút thít may mắn...

Hóa ra, anh đã phía bên người trẻ tuổi hi vọng.

Phát hiện ra này, cô thiên hoàng. Cô hiểu bản thân mình không nên, cái gì càng gì u kín trong lòng không muốn ai biết, càng không muốn ai chạm vào. Không phải cô chảnh chảnh, mà do tính cách này hình thành từ khi còn nhỏ, chứng minh rằng cô luôn mang trong mình nỗi sợ hãi vô hình và yêu.

Anh là người duy nhất cô muốn chia sẻ mọi thứ, những thói quen và niềm vui là thói quen, cô không bao giờ che giấu nói ra, luôn là anh phát hiện ra. Cô sợ, một ngày nào đó, sẽ có người khác anh sẽ biến thành một người, thậm chí phiến diện, rồi sẽ nhit tình đến phai nhạt, tình yêu đến phai nhạt...

Tu Anh lết sấp người, úp mặt xuống gối, tất cả đều suy nghĩ khi nhìn tìm cô nhớ ai. Bỗng chuông điện thoại reo vang...

“... Vòng tay ấm áp muốn ôm mãi chẳng rời

Nhưng lại ôm ái bên tai

Lòng càng nhớ nhung, nhưng chỉ u say mê những yêu

Nhôn hôn qua em trao anh biết chăng

Nhưng giây phút thảnh thơi

Tình yêu như muốn xin thời gian trôi nhanh

I miss you

Có những phút lung lay mặt niềm tin

Hãy nhớ những góc phố quen thuộc

Rét buốt cần nắm lấy tay anh.”

Chàng nhìn vào màn hình, cô cười biết là anh gọi. Đây là chiếc chuông cô cài riêng cho anh, chiếc chính là chiếc của cô. Chiếc này bây giờ anh đang nghe nó.

Trên đây là vị trí tình này, tâm trạng cô thường không tốt nên toàn nghe nhạc sử dụng, xem phim toàn chọn phim không có kết thúc tốt đẹp. Nguyên vì muốn nhìn thấy, buồn có lý do, nhưng nhiên sẽ tay lên mặt chết thây nên là chính xác. Còn bây giờ, thói quen cô ném bóng không thể nghĩ tới, những khúc tình ca mang nhịp điệu như hàng lang, lại là âm hưởng phức tạp khi cô say mê. Nghe nhạc theo tâm trạng chính là như thế, còn tìm hiểu khi cần thiết.

Chính vì vậy, lúc này cô chia sẻ mọi thứ, cô chia sẻ biết bao niềm vui và nỗi buồn. Lần đầu tiên tình yêu của cô biến mất. Chắc chắn, cô nhớ mọi chi tiết theo bản nhạc không biết bao nhiêu lần, lặp đi lặp lại cho đến khi tiếng chuông ngân vang, mình vẫn khe khẽ hát. Một lúc sau, khi cô chờ đợi anh đã bước ra, âm báo tin nhắn lại vang lên. Cô mỉm cười nhìn lên xem.

“Anh xin lỗi!”

Nghe tiếng ông này, bình thường nói những gì mà, giờ lại từ từ kể mọi chuyện. Bà cháu này khi lòng cô dịu dàng, nhưng cháu cô nói chuyện với anh ấy. Cô gõ máy, tất cả của mình, tất cả mọi thứ thích nghe lời anh nói với anh? Tất cả mọi thứ! Tất cả mọi thứ quá tốt!

, nhưng cô là con gái mà... cô có quyền. Tu Anh tất nhiên phải chấp nhận.

Âm báo tin nhắn lị vang lên lần hai khi cô gọi mình.

“Em gọi vào số anh đi. Em không muốn nói chuyện, anh hiểu. Chắc em nghe thôi.”

Ba câu nói ngắn gọn khi cô tò mò. Anh biết cô không muốn nói chuyện với anh, còn bỏ cô gọi anh làm gì? Nhưng anh là người nói và làm luôn có chủ đích, cô lắng nghe lâu rồi quyết định nhắn vào nút gọi đi. Lắng nghe anh nghe máy, cô lắng nghe máy luôn.

Thật mà, những tiếng ‘tút tut’ vô cảm thì hàng ngày không còn nữa, thay vào đó là một giai điệu quen thuộc.

‘My girl, em có phải không

Vì sao những ngày

Anh nhớ những ngày trước

Thật mong những ngày mai sau

Ngày ta từng yêu nhau

Tình tứ đọng lại sáng soi bao đêm dài

Sau những ngày không gặp nhau

Buôn lòng hay xa nhau xa xôi

Nhưng vì lòng sau vẫn mong

Là khi sóng gió tan theo bao ngày khó

Bởi vì tình yêu, vì nguyên nhân suy nghĩ...

Và bản thân mình thì nghĩ đây là một bài hát. Đây chính là một bài hát có một chủ đề. Vì một chủ đề có gì hay nên cô nhớ mãi, cứ cùng nhau nhớ nhau cứ như một bài hát trong lòng thì thầm thì thầm. Những thì thầm thì thầm hoàn thành rồi, tất cả tình yêu cứ thế nên tình yêu hay bao giờ hết. Ý nghĩa làm sao!

Quan trọng hơn, đây là thuê bao anh sử dụng trong công việc, tất cả những gì... Một cô gái, một cô gái nóng bỏng trong lòng. Nhưng àn ông này, sao có thể nghĩ ra cách khi cần gọi cô tiêu tán không còn sót lại chút gì nữa! Cô sợ một tin nhắn, chỉ cần nhắn một phút, rồi thì phải chờ đợi.

“Em gọi đi lần nữa không?”

Chắc chắn mấy giây sau anh sẽ trả lời.

“Em muốn gọi bao nhiêu lần nữa?”

Cô vui mừng, ôm gối nằm xoài ra giường, tất cả mọi thứ mình nhớ chỉ một giây thôi. Giờ đây là ba, cô chuyển mình sang tay bên kia cho mình. Khi nghe tiếng thì thầm thì thầm, cô chỉ nghe thấy âm thanh ngoài cửa sổ vọng vào. Không thể nào, đã hai giờ rồi...

Tu Anh l p t c ng i b t d y, phóng ra ô c a s ngó xu ng ng.

Con ngõ nh v ng l ng nh t , ch có c m t chi c èn ng loe màu vàng c k do t dân ph treo qua loa trên c t i n g n y, ánh sáng h t ra l m . Nh ng nh v y c ng nhìn rõ ng i àn ông ang d a vào b c t ng i đi n tr c c ng nhà cô, ánh èn ph lên n a thân hình c a anh bên sáng bên t i, th t s r t “cool”. Trong m t Tu Anh, còn có v r t... t i nghi p. Trên tay anh c m chi c i n tho i ang nh p nháy liên t c, âm l ng nh c chuông b t h t c .

Tuy xúc ng n t n áy lòng nh ng trong u cô th m ai oán. Th t là, mai th nào hàng xóm láng gi ng c ng ph n ánh cho xem.

Cô v i vàng b t èn, ba b c b làm hai ch y xu ng c u thang, m c ng. B t g p ngay n c i r ng trên môi anh, th hi n rõ s ch i ã lâu. u óc tr ng r ng, thân th cô không nghe l i, t ng lao n ôm ch m l y anh, hình nh l c h i m nh khi n anh h i ng v sau. Anh d u dàng vòng tay ôm cô, th dài.

- Anh t ng em ng quên r i.

Cô ch ng bi t nói gì, ch vùi m t vào l ng ng c anh, nghe ti ng tim anh p nh ng nh p m nh m , v ng ch c.

- Còn gì n anh sao? - Anh vu t tóc cô. - Anh xin l i. T nay tr i anh s không m t bình t nh nh v y n a. Em nói ph i, anh qu th c c ch p. Chuy n kia... anh s tìm hi u k và...

Tu Anh ch n ng l i anh b ng m t n hôn, lúc này cô ch c n nó gi i t a. V Uy ng nhiên nhi t tình ón nh n, r t hi m khi cô ch ng nh v y. Sau m t h i môi l i dây d a, cô c n môi nhìn anh kh h i.

- Em... khi n anh au u l m ph i không?

- Không! ng nhiên không! - Anh v i vàng gi i thích. - Ch là anh l l i...

Th y g ng m t cô chùng xu ng v không ch p nh n l i gi i thích này, anh l i ôm cô vào lòng ch t h n.

- T tr c n nay, anh cho r ng có th nhanh chóng hi u c ng i khác, v y mà tr c em anh l i c m th y t ti, không th n m b t. Anh th hi n v i em t t c v b n thân anh, ngay c nh ng i u ch a m t ai t ng bi t, ch vì anh mu n em tin t ng anh nhi u h n. Anh mu n hi u em, nh ng em luôn gi u mình trong nh ng suy ngh . D n dà, không bi t t bao gi , anh ý n t ng c ch , nét m t dù là nh nh t c a em. Vì v y, trong anh hình thành m t s nh y c m quá à. Ch ng ng chính i u này l i gây mâu thu n gi a hai ta. Là anh không t t, tha th cho anh, anh c ng r t gi n chính mình.

- Là em không t t m i ph i. - Cô l c u, m t ã ng n n c. - Em luôn ngh chuy n anh hi u em, em hi u anh là l ng nhiên mà quên m t m t i u: Mu n th u hi u nhau c n ph i có s c g ng c a ôi bên. Em luôn ngh , ch c n em hi u anh là c r i. Em xin l i, em ã không ngh n c m giác c a anh.

Phải, cô từng cho rằng chắc hẳn cô hiểu anh, bên cạnh anh, yêu anh, thì là... Cô chấp nhận tình yêu của anh cũng như những gì anh dành cho cô, như hiểu cô, yêu cô, khi cần cô hạnh phúc.

Cái gì mà tình giao cách cảm, cái gì mà tâm ý thông, tất cả sẽ chẳng là gì nếu bạn không chạm lòng với người.

- Anh khóc. - Anh thả vào trán cô, cốc cốc chạm vào hai người vào nhau.
- Anh hiểu rồi.

Cô gật đầu, tình hình thì chưa anh, sự ấm áp mà anh mang đến. Sau đó, hai người ngồi thêm một lúc nữa, rồi cô luyến tiếc gì đó anh vắng vẻ. Cô cũng như anh lắm, nhưng vì cả hai người chung nhau hôm nay có lẽ đã làm "kinh nghiệm" hàng xóm, sáng mai thì anh thì nhà cô đi ra, đừng có nhỡ ngớ gì thì cũng không hay. Mặc dù cô không quan tâm đến chuyện gì, nhưng có câu "bán anh em xa, mua láng giềng gần", sống cùng nhau lâu dài cần phải giữ gìn chút.

Chỉ cho anh khi bóng anh khuất hẳn, cô mới trở vào nhà, nấc lên trên môi. Sau khi chắc chắn khóa trái cửa, cài chốt thì anh thì, Tu Anh chủn bắt đầu. Đúng lúc ấy, cô suýt ngã tim khi phát hiện dấu giày lấm trên sàn nhà. Dạo vào kích thích, cô đoán đó là một người đàn ông. Dạo vào kho góc cách giữa hai cửa, có thể người này khá cao lớn, thậm chí trên mét tám.

Tu Anh bắt đầu hoảng sợ, lập tức ngay thì gọi cho Vũ Uy, nhưng vì tình hình của cô vẫn đang trên, thì thì nan giải. Trong tình huống nguy cấp, cái khó bó cái khôn, cô lập tức trốn, vội vàng cúi thấp người lao thì gian bấp bệch, cầm tay con dao phay. Cảm thấy hơi lạnh trong tay, cô nín thở, rón rén bước đi, tinh thần cảnh giác lên cao, không dám nghe ngóng xem có tình hình nào khả nghi.

Cô lén bước lên cầu thang, dò dẫm trong bóng tối, ánh đèn tắt ngấm trên hành lang tối om tối om sáng mờ mờ. Đúng lúc ấy, cô chợt khựng lại, bởi vì sau gáy truyền đến một luồng khí lạnh. Hẳn nhiên, cái bóng lên trên và sàn kia, rõ ràng không phải của cô. Chính xác là ngay sau lưng cô.

Cô lén bước lên cầu thang, dò dẫm trong bóng tối, ánh đèn tắt ngấm trên hành lang tối om tối om sáng mờ mờ. Đúng lúc ấy, cô chợt khựng lại, bởi vì sau gáy truyền đến một luồng khí lạnh. Hẳn nhiên, cái bóng lên trên và sàn kia, rõ ràng không phải của cô. Chính xác là ngay sau lưng cô.

Tu Anh hoảng sợ. Cô xoay người, nhấc tay cầm tay con dao trong tay, tay thành vẫy tay không chỉ thích. Tự nhiên, bóng đen

dường né tránh, rồi nhanh chóng chấp tay cầm dao cắt cô vô hồn hóa, tay kia bắt mình. Chắc cô trong chớp mắt đã bị khóa chặt, không thể ngẩng, cũng không thể la hét.

Tu Anh cảm thấy mình thất vọng, ánh mắt cô phiến kỳ khóa hộc phòng thân lâu rồi mới đi.

- Tôi không hiểu cô. Tôi sẽ buông cô ra, nhưng phải đi, có ch?

Giống nói rồi phát ra bên tai vài tiếng, Tu Anh gật đầu. Lập tức người kia đã buông lỏng, rồi thu tay. Cô chập choạng, chỉ mấy giây quay lại nhìn. Tuy ánh sáng yếu nhưng cô vẫn có thể nhận ra người đàn ông cao lớn và mặt vô cảm, đôi mắt lạnh thấu xương.

- Anh là... Khỉ Nguyễn? Tại sao anh lại lén lút xâm nhập vào nhà tôi?

- Đúng. Tôi đã hứa bảo vệ cô, tôi sẽ không nuốt lời. Tôi nên ở đây chờ người của công ty của cô tới vài phút.

- Chuyện gì?

- Vâng.

Nhắc tên cô bé, Tu Anh cảm thấy chột lòng. Đã lâu rồi cô không có tin tức gì của Linh An, cũng không hề gặp lại.

- Cô bé có chuyện gì sao?

- Tôi thì có thể nói là vậy. Nhưng... - Khỉ Nguyễn hiểu không? - ...Tôi hy vọng cô có thể giúp tôi. Dù sau này bạn có làm gì, nhưng hãy giúp, cho tôi một con đường sống.

- Tự nhiên rồi. - Tu Anh quyết. - Hơn ai hết, tôi là người không muốn làm hại cô bé.

- Nhưng, tôi không biết cô ấy có thể gây ra chuyện gì với cô. Chắc hai người đàn ông bên cạnh cô sẽ không tha cho cô ấy.

Ý anh ta nói là Vũ Uy và Xích Long? Cô cũng từng nghe tin tức này, nhưng nếu cô nghĩ mình không xảy ra chuyện, thì vì sức khỏe thôi.

- Tôi giúp anh.

Tu Anh bắt cảm thấy tia thanh thản trên mặt lạnh lùng của Khỉ Nguyễn, cô bắt đầu cảm thấy yên tâm.

- Anh rất quan tâm đến cô bé.

Ánh mắt Khỉ Nguyễn khựng lại, nhưng anh không nói gì, lặng lẽ quay lại phía cửa.

- Khoan ã. - Tu Anh gì gì t l i. - Anh n này ch vì vì c này thôi ?

- Còn m t vì c n a. - Kh i Nguyễn d ng b c nói v ng l i. - Tr n Thái S n ã tr v . Ông ta mu n nu t ch ng Hoàn D ng. Hãy c n th n!

Kh i Nguyễn r i i trong nháy m t. Còn Tu Anh nghe th y cái tên Tr n Thái S n ã bay m t h n phách, h n ta v n luôn là n i ám nh l n nh t i v i cô. C g ng tr n áp c n run r y ang d n hình thành, cô ch y v i lên t ng, b t máy tính r i truy c p vào h th ng n i b c a Hoàn D ng. Sau m t h i quan sát, cô v n ch a phát hi n d u hi u kh nghi, các d án v n c tri n khai u n, giá c phi u không có bi n ng áng k . Tuy th i gian tr c x y ra m t vài v n nh ng ba cô ã nhanh tay ch n ng m m m ng nên không gây ra h u qu nghiêm tr ng, ch b th t thu m t vài d án nh .

Tu Anh th phào nh nhõm, a tay bóp huy t thái d ng.

Tr n Thái S n qu là m u ma ch c qu , âm h n b t tán. N m ó cô n m trong tay ch ng c t cáo hành vi ph m pháp c a h n: c u k t v i xã h i en làm n phi pháp, mua chu c cán b cao c p, th t thoát c a qu c gia lên t i nghìn t . Nó tr thành v án kinh t l n nh t th i i m b y gi , kéo theo c m t ng dây buôn bán trái phép b truy phá, ph i bày b m t tham ô c a m t lo t nhà ch c trách, gây l ng o n th tr ng.

Nh ng t ng h n s ph i ng tr c vành móng ng a, ng i tù m t gông hay b x t , v y mà tr c ngày h u tòa, h n t d ng l n ùng ra ch t. Cô và ba ã t ng nghi ng , c n th n i u tra cái ch t c a h n, v y mà h n cao tay t i m c có th qua m t pháp y. H n n p trong bóng t i nh ng m i n m tr i ch th i c báo thù, có l ã lên k ho ch chu toàn. Xem ra Hoàn D ng s p ph i gánh ch u m t tr n sóng gió, h n không ch t thì cô và ba ch ng còn ng s ng.

i u duy nh t gi cho cô không b ho ng lo n nhi u ó là bên c nh cô gi ây có Uy. Cô tin r ng m i chuy n s n c thôi.

Kh i Nguyễn v t i nhà, anh không b t èn lên mà i th ng t i phòng ng .

Lúc l t qua phòng khách, ch t m t gi ng nói vang lên.

- Anh ã i âu?

B y gi anh m i ý th y Linh an ang ng i trên gh sofa, có v nh cô ã ph i ch i khá lâu.

- Tôi ra ngoài hóng gió.

Linh an ng d y, b c t i tr c m t Kh i Nguyễn, ôi m t xoáy sâu vào anh, th p gi ng ch t v n.

- Anh ngh cái lý do u tr này có th l a tôi sao?

Kh i Nguyễn quy t nh gi im l ng. Anh là th , nh ng i u không th nói anh s không nói, ch không bao gi nói d i. Linh an bi t anh c ng u, c ng không có ý nh g n h i ti p. M i l n cô th ng t c gi n, p phá chút r i thôi, vì cô bi t Kh i Nguyễn s không ph n b i cô, gây t n h i n cô. Có i u, l n này Linh an không n i câu mà ôm c ng ng c l y anh, nói v i gi ng y u t.

- H a v i tôi, ng b r i tôi.

Bi u hi n này khi n Kh i Nguyễn b t ng , nhìn xu ng ôi vai g y bé nh , lên ti ng.

- Cô ch sao v y?

- T i sao anh c luôn mi ng g i tôi là cô ch ? Anh bi t r ng tôi ch a bao gi coi mình là cô ch c a anh mà, ph i không? - Linh an ch ng ki ng chân, nú c anh kh i g i m t n hôn.

Ph i, anh bi t i u ó, nh ng anh v n i x v i cô nh ch nhân c a mình, ch có ph c từng và ph c từng, khi n cô vui lòng. Quan h gi a h th t khó g i tên, nh ng có m t i u Linh an luôn b t anh ph i ghi nh : Anh thu c quy n s h u c a cô.

- Khuya r i, cô ch v ngh ng i i.

Anh r i kh i cô r i ti n v c a phòng mình, nh ng Linh an ã ch n ngay tr c m t.

- D o này anh r t l nh nh t v i tôi. Nói i, có ph i anh mu n r i b tôi?

- Cô ch suy ngh quá nhi u r i.

- Anh ng gi u tôi! Tôi bi t h t r i. Ông ta l i d ng Kh i Nhi sai khi n anh, tôi th là tôi không bi t gì v i c này.

- Tôi bi t.

- Nguyễn, n u ông ta không còn có th l y Nhi uy hi p anh, anh v n s bên c nh tôi ch ?

- Cô ch , ý cô là...

- Nhi m t tích r i, hi n gi ông ta ang sai ng i lòng tìm cô y.

V y là Xích Long ã gi l i, t c x lý th t áng kinh ng c. Ch m t th i gian ng n, anh ta không nh ng tìm ra tung tích c a Kh i Nhi mà còn c u c ng i. Qu là danh b t h truy n.

- Ông ta gi m l ng Nhi Kyoto, ào t o cô y tr thành m t geisha.

- Geisha? - Gọi một Khôi Nguyễn bình thường.

- Anh hãy bình tĩnh, không như anh nghĩ đâu, chỉ là tiếp khách thôi.

- Tiếp khách? - Anh nghĩ như vậy, gọi gì đi. - Lão ta bắt em gái tôi tiếp khách...

Linh yên lặng nói thêm điều gì đó, nhưng thay bằng giọng của Khôi Nguyễn thì sẽ đáng sợ, cô nói thôi. Sau đó, chàng nói chuyện rồi, anh lao ra khỏi nhà, bắt Linh yên lặng trong bóng tối, đôi mắt em nháy trên nên nhìn lo, thậm chí mình khó lòng.

- Khôi Nguyễn, phần của tôi sẽ không có kết thúc đâu.